

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Τel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 26 No 9

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 296

Ὀκτώβριος - October 2004

ΔΙΨΥΧΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΔΙΨΥΧΟΣ ΛΑΟΣ

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανού

Μέ τὴν ἀνάπτυξη καὶ ἐκλαίκευση συγχρόνως πού ἔχουν γνωρίσει στίς μέρες μας οἱ «ἀνθρωπολογικές» σπουδές, μπορούμε νά πούμε ὅτι μόνο κάποιος τελείως ἀναλφάβητος, ἢ καλύτερα ἀκοινωνήτος, δέν θά ἔχει ἀκούσει ποτέ τούς χαρακτηρισμούς «δίψυχος ἄνθρωπος» ἢ «διχασμένη προσωπικότητα».

Πρόκειται πρωτίστως γιά φαινόμενο «ψυχοπαθολογίας», πού τό συναντοῦμε πολύ συχνά στίς ιδιαίτερα ταραγμένες σύγχρονες πόλεις καί κοινωνίες. Κάποτε ὅμως μπορεῖ νά πρόκειται καί γιά ἀπλῶς διαφοροποιημένες «ιδεολογικές» ἀπόψεις.

Ἐπειδή πάντως οἱ ψυχολογικές περιπέτειες τοῦ ἀτόμου δέν μένουν πιά σήμερα στεγανά κλεισμένες στό αὐστηρά προσωπικό του μυστήριο, ἀλλά μεταδίδονται καί ἐπιδρῶν καί στό ἄμεσο οἰκογενειακό ἢ κοινωνικό περιβάλλον του, δημιουργώντας ἐξελικτικά «ὁμόκεντρος κύκλους» ἀναλόγου «ψυχισμού», ἄν ὄχι καί «νοοτροπίας», μπορούμε νά μιλήσουμε καί γιά «δίψυχο λαό». Ὅπως στήν ἀρχή μιλούσαμε μόνο γιά «δίψυχο ἄνθρωπο».

Ἐπομένως, εἴτε γιά ἐπί μέρους **ἄτομο** πρόκειται, εἴτε γιά ὁλόκληρο **λαό**, τό φαινόμενο τοῦ ψυχικοῦ «διχασμοῦ» ἐκφράζει ὅπωςδήποτε ἀντίρροπες ὁρμές καί δυνάμεις, πού τελικά ὀδηγοῦν σέ συμπεριφορές λίγο-πολύ «σχιζοφρενικές».

Γιά νά ἀντιμετωπίσουμε αὐτή τὴν ρευστότητα τῶν αἰσθημάτων, καί τίς συχνά ἀντιφατικές ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἐπιβάλλεται πρῶτα ἀπ' ὅλα νά κρατήσουμε —ὡς παρατηρητές— μία στάση **σεβασμοῦ** πρὸς τό «μυστήριο» τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου.

Αὐτό πού ὁ λαός πολύ θυμόσοφα ὀνομάζει «ψυχραιμία», δέν σημαίνει ἀπλῶς «ψυχρό αἷμα». Πιο πολύ σημαίνει **προσοχή, ὑπομονή, κατανόηση**. Καί τά τρία αὐτά ὅμως δηλώνουν «γενναιο-δωρία» πρὸς τόν συνάνθρωπο, καί ὄχι «μικροψυχία».

Τό ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἕνα ἀπέραντο «χάος», δέν ἔπαυσαν νά τό ἐπισημαίνουν ὅλοι οἱ στοχαστικοὶ ἄνθρωποι καί οἱ σοφοὶ κάθε ἐποχῆς. Πολύ περισσότερο τό ἐβίωσαν οἱ θρησκευόμενοι ἄνθρωποι. Ἰδιαίτερα γιά μᾶς τούς Χριστιανούς, συγκλονιστική εἶναι ἡ «ἐξομολόγηση» τοῦ Ἀπ. Παύλου ἀπὸ τὴν περιγραφή τῆς δικῆς του ἀνήσυχης ψυχῆς. Συλλαμβάνει τόν ἑαυτό του νά θέλει τά ὑψηλά καί τά ἅγια, ἀλλά συγχρόνως

DIVIDED MAN – DIVIDED PEOPLE

By Archbishop Stylianos of Australia

Amidst the development and popularisation of anthropological studies in our times, we could say that only an uninformed or, rather, unsociable person would not have heard of the term 'divided person' or 'split personality'.

It is first of all a phenomenon of 'psychopathology' which we encounter very often, especially in modern tumultuous cities and societies. Sometimes however this could also have to do simply with differentiated 'ideological' viewpoints.

At any rate, an individual's psychological adventures do not remain any longer impermeably closed within his or her strictly personal mystery. Instead, they are transmitted and affect one's immediate family or social environment, thereby creating progressively 'homocentric' circles of mood, if not of mentality. We can therefore speak of 'divided people', just as we spoke in the beginning about 'divided individuals'.

Consequently, whether in the case of isolated **individuals** or an entire **people**, the phenomenon of spiritual 'division' undoubtedly expresses counterbalancing impulses and powers which eventually lead to behaviour which is more or less 'schizophrenic'.

In order to deal with this fluctuation in feelings and the often contradictory manifestations of the human soul, it is imperative to first of all to maintain – as observers – a **respectful** stance towards the 'mystery' of the human person.

The Greek word for coolness and self-control literally means 'cold-blooded'. Yet more than that, it means **care, patience, understanding**. These three express generosity towards one's fellow human being, not faint-heartedness.

The fact that the human soul is a bottomless chasm has been repeatedly emphasised by all thinkers and sages throughout the centuries. It was lived out by people of various religions. Particularly for us Christians, the 'confession' of the Apostle Paul is astounding, when describing his own restless soul. He sees himself as desiring that which is lofty and sacred, while at the same time feeling an opposing tendency which blindly pulls him towards

αισθάνεται και μία αντίθετη ροπή να τον τραβά τυφλά, σε σκοτεινές καταστάσεις που τον τρομάζουν: «οὐ γάρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ ὁ οὐ θέλω κακόν τοῦτο πράσσω» (Ρωμ. 7, 19). Ἔτσι ἀναγκάζεται να δηλώσει τὴν ὀδύνη που αἰσθάνεται γι' αὐτόν τὸν διχασμό και ἀναφωνεῖ τὸ ὀριακό ἐρώτημα: «*Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*» (Ρωμ. 7, 24)

Εἶναι πάντως χαρακτηριστικό, ὅτι γιὰ τὴν ἐσωτερική αὐτὴ σύγκρουση ὑπεύθυνη θεωρεῖ ὁ Παῦλος πρωτίστως ὄχι τὴν «ψυχή», ἀλλὰ τὸ «σῶμα». Γι' αὐτό και τὴν ἀπελευθέρωση που τὴν βλέπει ὡς «ὑπέρβαση» τῆς κρίσεως, τὴν ἐπιδιώκει και τὴν εὐχεται ὡς ἀπαλλαγὴ «ἐκ τοῦ σώματος τούτου», ὄχι «ἐκ τῆς ψυχῆς»!

Χωρὶς να μποῦμε σε περισσότερους προβληματισμούς, σχετικὰ με τὴν σχέση, ἢ μᾶλλον τὴν ἀλληλεπίδραση που ἔχουν «ψυχή» και «σῶμα» στὸν ἄνθρωπο, θὰ μιλήσουμε στὴν συνέχεια γιὰ τὴν «διψυχία», ἢ σωστότερα, γιὰ τὸν «διχασμό» τοῦ ἀνθρώπου, κυρίως ὅταν πρόκειται να ἀντιμετωπίσει μεγάλα ἠθικά προβλήματα. Πρόκειται γιὰ τὰ θέματα και ζητήματα ἐκεῖνα, που ἐπειδὴ ἀκριβῶς μπορεῖ κανεὶς να τὰ δεῖ ἀπὸ δύο ὄψεις (τὰ ὑπέρ και τὰ κατὰ!) ὀνομάζονται πολὺ χαρακτηριστικὰ με τὸν ὄρο «διλήμματα». Καὶ αὐτὴ ἡ λέξη πέρασε αὐτοῦσια, ὡς τεχνικός ὄρος (dilemma), σ' ὄλες τίς λατινογενεῖς Εὐρωπαϊκὲς γλώσσες. Ἄς ἐστιάσουμε τὴν προσοχή μας στὸ ἀκόλουθο παράδειγμα πολλαπλῶν στόχων.

Ποιὸς μπορεῖ να ἀρνηθεῖ ὅτι τὸ θέμα «δικαιοσύνη/ἀδικία», ἢ τὸ θέμα «νίκη/ἥττα» ἀποτελοῦν σκληρὴ δοκιμασία γιὰ τὴν ἠθική συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου; Ὁ Σωκράτης εἶχε δηλώσει ὅτι, ἂν τὸν ρωτοῦσαν τί θὰ προτιμοῦσε, «να ἀδικεῖ ἢ να ἀδικεῖται», εἶπε κατηγορηματικά: «*θὰ προτιμοῦσα να ἀδικοῦμαι*».

Ἦστερα ὅμως ἀπὸ τέτοια ἠθική γενναιότητα, που ξεπερνᾶ τὰ ὄρια κάθε γνωστῆς «φιλοanthρωπίας», και μόνο ὡς αὐτοθυσία (κατὰ ἀπόλυτη κυριολεξία!) μπορεῖ να χαρακτηριθεῖ, διερωτᾶται κανεὶς: ἀποδέχθηκαν οἱ Ἕλληνες ποτέ, μπόρεσαν να κατανοήσουν, μιὰ τέτοια «θεία» διδασκαλία; Πόσοι ἦταν σε θέση να δοῦν και να αἰσθανθοῦν τὴν ἀνωτερότητα, δηλαδή τὸ ἀνυπέρβλητο ὕψος μιᾶς τέτοιας ἠθικῆς; Ἀσφαλῶς ἐλάχιστοι, ἂν ὄχι κανεὶς, τοῦλάχιστον πρό Χριστοῦ! Ἄλλωστε, ἂν εἶχε γίνει εὐρύτερα σεβαστὴ μιὰ τέτοια στάθμη «πολιτισμοῦ τῆς ψυχῆς» –που κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ, ὅπως σωστά ἔχει παρατηρηθεῖ, τὴν «ψυχή τοῦ πολιτισμοῦ»– δέν θὰ καταδικαζόταν ὁ Σωκράτης σε θάνατο, γιὰ δῆθεν «διαφθορά» τῶν νέων με διδασκαλίες ἀπαράδεκτες («καινά δαιμόνια»)!

Ἄλλὰ δέν ἦταν μόνο οἱ **Νόμοι** τῆς Πολιτείας σκληροὶ και ἀσυμβίβαστοι με τὴν Σωκρατική ἠθική. Ἦταν και οἱ **Τέχνες**, ὅπως θὰ δοῦμε εὐθύς ἀμέσως. Μπορεῖ κανεὶς να ἀρνηθεῖ ὅτι οἱ **Νόμοι** και τὸ **Δίκαιο**, καθὼς και οἱ διάφορες μορφές **Τέχνης** ἀποτελοῦν σπουδαῖες ἐκφράσεις πολιτισμοῦ; Ἐν τούτοις, «πολιτισμός» ἀπὸ «πολιτισμό» διαφέρει! Ἴδου ἓνα τρανταχτὸ παράδειγμα:

Ἐνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα και θαυμαστότερα σ' ὄλον τὸν κόσμο δημιουργήματα τῆς Κλασσικῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης εἶναι τὸ μνημεῖο τῆς «Ἀπτέρου Νίκης» στὴν Ἀκρόπολη τῶν Ἀθηνῶν. Πρόκειται γιὰ τὴν προστάτιδα

dark situations that frighten him: “*for the good that I will to do, I do not do; but the evil I will not to do, that I practice*” (Rom. 7:19). He is therefore compelled to express the pain he feels about this division and exclaims the question: “*O wretched man that I am! Who will deliver me from this body of death?*” (Rom. 7:24).

It is characteristic that St Paul considers the ‘body’, rather than the ‘soul’, as being primarily responsible for his internal conflict. This is why he pursues and hopes for liberation – which he regards in the sense of ‘surpassing’ the predicament – as a release “from this body”, not from the soul!

Without entering further problematic thoughts concerning the relationship, or rather the **mutual influence**, between ‘soul’ and ‘body’, we now turn to the ‘division’ within the human person, particularly in terms of dealing with major moral problems. These pertain to issues which can be seen from two angles (both **for** and **against!**), and precisely for this reason are called ‘dilemmas’. This word passed unaltered, as a technical term, into all European languages derived from Latin. Let us draw our attention to the following example:

Who can deny that the topics of **‘justice/injustice’** or **‘victory/defeat’** are very difficult for one’s moral conscience? Socrates had stated categorically that, if he were asked whether he preferred to do injustice or to suffer injustice by others, he would reply “I would prefer to suffer injustice”.

Following such moral courage, which surpasses the bounds of familiar ‘philanthropy’, and can only be described as **self-sacrifice** (literally!), one could ask: did the Greeks ever accept, and could they comprehend, such a ‘divine’ teaching? How many were in a position to see and feel the superiority, *i.e.* the incomparable stature of this kind of Ethics? Very few, of course, if any – at least before the time of Christ! At any rate, had we accepted more broadly such a level of the ‘civilisation of the soul’ – which is essentially the ‘soul of civilisation’, as has been correctly pointed out – Socrates would not have been condemned to death for allegedly ‘corrupting’ the youth with unacceptable teachings (‘new beliefs’)!

However it was not only the **laws** of the State which were incompatible with Socratic ethics. It was also the **arts**, as we shall see. Can anyone deny that **law** and **justice**, together with various forms of **art**, are important expressions of civilisation? And yet, one civilisation differs from another! Here is a striking example:

One of the most well-known and admired creations of classical Greek art is the statue of ‘Wingless Victory’ on the Acropolis of Athens. It is of the protectress god Athena, who should never fly far away and abandon Greece. For this very reason she was not to have wings! Have we asked ourselves, however, what relationship the statue could have (*i.e.* the ‘message’ that it communicates!) with Socratic ethics, which we have described as a divine teaching? Is it legitimate from an ethical point of view for the Greeks to have the unprecedented ambition

θεά Ἀθηνᾶ, πού δέν ἔπρεπε ποτέ νά πετάξει μακριά καί νά ἐγκαταλείψει τήν Ἑλλάδα. Γι' αὐτό δέν ἔπρεπε νά ἔχει φτερά!

Διερωτηθήκαμε ὅμως ποτέ, τί σχέση θά μπορούσε νά ἔχει αὐτό τό μνημεῖο (δηλ. τό «μῆνυμα» πού ἐκφράζει!) μέ τήν Σωκρατική Ἠθική, πού περιγράψαμε ὡς θεία διδασκαλία; Εἶναι θεμιτή ἀπό πλευρᾶς Ἠθικῆς ἡ ἀνήκουστη φιλοδοξία τῶν Ἑλλήνων νά μή φύγει ποτέ ἡ νίκη ἀπ' τήν Ἑλλάδα; Νά νικοῦν δηλαδή πάντα οἱ Ἕλληνες, οἱ δέ ἀντίπαλοι νά εἶναι πάντα οἱ ἠττημένοι;

Ἄν μιὰ τέτοια φιλοδοξία ἦταν θεμιτή καί ἀποδεκτὴ ἀπό τήν ἠθικὴ συνείδηση τῶν Ἑλλήνων, πῶς θά μπορούσαμε νά θαυμάσουμε τόν Σωκράτη πού προτιμοῦσε «νά ἀδικεῖται παρά νά ἀδικεῖ»;

Θά ἦταν ποτέ δυνατόν νά ὀνομάσουμε «φιλοπατρία» ἢ «γενναιότητα», ἢ ἔστω «εὐγενὴ φιλοδοξία», τό αἶτημα τῆς «Ἀπτέρου Νίκης»;

Ποῖός δίκαιος καί τίμιος ἄνθρωπος δέν θά ἔβλεπε ἐδῶ, ὑποκριτικὰ καμουφλισμένη ὡς Τέχνη, τήν πιό ἀπαίσια μορφή **ρατσισμού** καί ἀπαράδεκτου **φασισμού**;

Τόν τραγικό αὐτό «διχασμό» τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἀνάμεσα στήν διδασκαλία τοῦ Σωκράτη καί στό ἰδανικό τῆς «Ἀπτέρου Νίκης», προσπάθησε ὁ γράφων νά τό ἐπισημάνει μέ τό ἀκόλουθο ποίημα, «ἀπομυθεύοντας» τό μάταιο «ἰδανικό», καί δίδοντας ἀκριβῶς γι' αὐτό ἐμφανῶς διφορούμενο τίτλο:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Δέν εἶναι πρὸς τιμὴν τῶν Ἑλλήνων
τό ἄγαλμα τῆς Ἀπτέρου Νίκης
τρόπαιο πάνω στήν ντροπὴ
καί τὰ δάκρυα τῶν ἠττημένων.
Ἄν ὁ Σωκράτης δέν μίλησε ἐπὶ ματαίῳ
θά ἔχαμε ἀποκηρύξει πρὸ πολλοῦ
τό ἀνόσιο ἄγαλμα
ὕψωνοντας στή θέση του νίκη
πανανθρώπινη
τό μνημεῖο τῆς Ἀπτέρου Εἰρήνης.

Αὐτὴ ἡ «πέτρα» πού σκανδαλίζει τόν εὐαίσθητο καί στοιχειωδῶς πολιτισμένο ἄνθρωπο, θά ἔπρεπε νά ἀντικατασταθεῖ μέ ἀνάλογης τέχνης ἄγαλμα, ἀλλὰ ὄχι τῆς «Ἀπτέρου Νίκης». Τὴν «Ἀπτερο Εἰρήνη» θά ἔπρεπε νά ζητοῦμε, γιὰ νά εἶμαστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι **ἀσφαλεῖς** καί **εὐτυχισμένοι**.

«Νίκη» καί «χαρὰ» πού δέν μπορεῖς νά τίς μοιρασθεῖς μέ ὅλους τοὺς συνανθρώπους, ἀλλὰ μᾶλλον τίς «ὑποκλέπτεις» μέ ὅποιαδήποτε δολιότητα εἰς βάρος κάποιων, συνήθως τῶν «ἀσθενέστερων», δέν εἶναι **νίκη** ἠθικὴ, μήτε **χαρὰ** γνησία. Εἶναι ἡ πιό ἐπαίσχυντη **ἦττα**. Ὁ πιό θλιβερὸς **ξεπεσμός**, γιὰ τόν ὅποιο θά πρέπει κανεὶς νά **λυπάται** καί ὄχι νά **χαίρεται**!

Τό ἀπαράδεκτο φαινόμενο ἀπρόβλεπτου **ρατσισμού** πού παρουσιάστηκε τελευταία στήν Ἑλλάδα, μέ τό νά μὴν ἀποδέχονται κάποιιοι δῆθεν «ὑπερ-εθνικόφρονες» καί «ὑπερ-Ἕλληνες», νά σηκώσῃ τήν Ἑλληνικὴ Σημαία σέ παρέλαση ὁ **πρωτεύσας** μετανάστης μαθητῆς, Ἀλβανός, Οὐκρανός ἢ Ρώσος (Ἑλληνικῆς ὅμως ὑπηκοότητος καί παιδείας!), ἀποτελεῖ τρανταχτὸ καί ἀνησυχητικὸ σύμπτωμα «ψυχικοῦ

that victory never leave Greece? In other words, to be always the victors, while their enemies are always defeated?

If such an ambition is legitimate and acceptable in the moral conscience of the Greeks, how can we then admire Socrates who preferred 'to suffer injustice' rather than commit it? Could we ever possibly consider the cause of the 'Wingless Victory' to be 'love of country', 'bravery' or even 'noble ambition'?

Which righteous and honest person would not see here, hypocritically camouflaged as art, the worst form of **racism** and **fascism**?

This tragic 'division' of the Greek spirit, between the teaching of Socrates and the ideal of the 'Wingless Victory', was underlined by the author in the following poem, thereby 'demythologising' the vain 'ideal', under a purposefully equivocal title:

STUMBLING BLOCK OF STONE

Not paying honour to the Greeks
is the statue of the Wingless Victory
a trophy upon the shame
and the tears of the defeated.
If Socrates had not spoken in vain
we would have denounced long ago
the unholy statue
erecting in its place a victory
for all people
the monument of Wingless Peace.

This 'stone block' which offends the sensitive and fundamentally cultured person, should be replaced with a statue of comparable artistic value, but not of the 'Wingless Victory'. We should instead seek 'Wingless Peace', so that all may be **safe** and **happy**.

'Victory' and 'joy' which you cannot share with all fellow human beings, but are rather 'appropriated' by any deceitful means at the expense of others (normally the 'weaker'), are not a moral **victory** at all, nor a genuine **joy**. They are the most shameless **defeat**. The most terrible kind of **discredit**, for which one should be **sorrowful**, rather than **joyful**!

The unacceptable phenomenon of unexpected racism which recently appeared in Greece, when several supposedly 'super nationalists' and 'super Hellenes' could not accept that a **top** immigrant Albanian, Ukrainian or Russian student (who has Greek citizenship and education!) should carry the Greek flag in a school parade, is a striking and disturbing symptom of 'spiritual division' among a people whom we believed were always hospitable, compassionate and proud whenever they saw 'strangers' become philhellenes or Greeks by choice.

διχασμοῦ», σ' ἓνα λαό πού πι-στεύαμε ὅτι ἦταν πάντα «φιλόξενος», «πονόψυχος» καί «ὑπερήφανος», τοῦλάχιστον ὅταν ἔβλεπε τοὺς «ξένους» νά γίνονται Φιλέλληνες ἢ κατ' ἐκλογὴν Ἕλληνες.

VISIONS OF THE INVISIBLE

(Part II)

by Philip Kariatlis

Having examined the two kinds of texts dealing with the vision of God in the previous issue of the *Voice of Orthodoxy*, which could, at first sight be thought to be contradictory and mutually exclusive, the second part of this article will attempt to **reconcile theologically** these passages, and in so doing **articulate systematically** an understanding of the **nature** and **character** of one's vision of God. Hence this paper will seek to answer the following fundamental question: how indeed did the Church deal with the apparent dichotomy in the Scriptures which portrayed God as invisible yet at the same time visible? To be sure, such an exercise is indeed warranted since the Scriptures do not only depict God as invisible, inaccessible and unknowable¹, but also promise us a vision of God as He is, thereby encouraging us to seek the face of God.²

Furthermore if God is 'life' (cf Jn 14:6), indeed eternal life which is granted to human beings as a gift of His grace, as the Scriptures affirm, then only those who shall see God as He is can hope for this gift of eternal life. Indeed Jesus connected seeing God with faith and salvation:

"This is indeed the will of my Father, that all who **see** the Son and **believe** in Him may have eternal life". (Jn 6:40).

One can therefore appreciate that the issue at hand

is of **soteriological significance**. It must be said categorically, right from the outset, that the answer can surely not lie in believing that such visions may only have been possible for Old Testament prophets and holy people, but are now absolutely impossible for Christians living in the 21st century. Secondly, the answer to the question regarding the possibility of 'seeing' God, must not simplistically be thought to be an eschatological event which will be made possible only in the age to come – that is, in our life after our death.³ Surely the 'vision' of God must begin in this life and be fulfilled in the future life. We therefore now turn to examine how the invisible God can be seen and approached.

Our vision of God is not a vision of His essence

The first point which is certain in the Patristic texts is that any vision of God experienced by the prophets or the saints throughout the history of the Church, right up to today, whilst unequivocally accepted by the Fathers, was nevertheless not understood as an experience or **vision of the 'essence'** of God. God's essence signifies **what God is within Himself** and that is, and forever will be, totally unknown, incommunicable, unapproachable, unutterable, beyond any human comprehension and, for the purposes of this article, invisible. **St Gregory the Theologian** (4th century) taught: "What God is in His nature and essence no human person has ever discovered or ever will discover."⁴ Besides, this point is implicitly verified in Isaiah's vision which we referred to in the first part of this article. If we take a close look at Isaiah's vision of God, we will come to see that it was not a vision of God's essence. This we know because God did not manifest to Isaiah His inner incorporeal nature but rather revealed Himself in an anthropomorphic way. Isaiah saw God as an old man 'confined', so to say, in that He was sitting on a throne. But we know

1. An example of such Biblical texts are: (Ex. 33:20) But," he said, "you cannot see my face; for no one shall see me and live."; (1Tim. 6:16) It is he alone who has immortality and dwells in unapproachable light, whom no one has ever seen or can see; to him be honour and eternal dominion. Amen.; (John 1:18) No one has ever seen God. It is God the only Son, who is close to the Father's heart, who has made him known.

2. An example of passages which refer to the possibility of seeing are: (Gen. 32:30) So Jacob called the place Peniel, saying, "For I have seen God face to face, and yet my life is preserved."; (Ex. 33:11) Thus the LORD used to speak to Moses face to face, as one speaks to a friend. Then he would return to the camp; but his young assistant, Joshua son of Nun, would not leave the tent.; (Deut. 34:10) Never since has there arisen a prophet in Israel like Moses, whom the LORD knew face to face. (1John 3:2) Beloved, we are God's children now; what we will be has not yet been revealed. What we do know is this: when he is revealed, we will be like him, for we will see him as he is; (1Cor. 13:12) For now we see in a mirror, dimly, but then we will see face to face. Now I know only in part; then I will know fully, even as I have been fully known.

3. St Symeon the New Theologian (11th century) refutes such an argument as he often describes in his writings visions of God that he had been granted. Refer to his *Ethical Discourse* 5, 112-24.

4. *Oration* 28, 17.

from a well-known Orthodox prayer that God is not only 'everywhere present and filling all things', but also bodiless and therefore does not 'sit' or 'stand'. However God's desire to communicate with the world, which He created and intensely loves, freely 'obligates' God, in a manner of speaking, to appear in **energetic** ways that will enable Him to be seen by the world.

An analogy which can help clarify this point is the following: just as it is impossible for the human eye to 'see' images beyond the spectrum of light within which it has been created to operate (for example the human eye cannot see ultraviolet light or infrared light), so too human persons could not 'see' the divine order unless God used created means which humankind could behold. For this reason, it could be said that the way God 'appears' is dependent on the recipient of the vision and it is for this reason that throughout its history, the Church has recorded various types of different anthropomorphic theophanies as we noted in the first part of this article. In all these manifestations it was not the 'essence' of God which was beheld, rather the Orthodox tradition states that God who is unknown and invisible in His essence is revealed and existentially seen through His energies.

Our vision of God is a revelation of His uncreated energies

The Orthodox Christian tradition affirms that even though God cannot be seen in His essence, He is nevertheless **revealed** by means of His uncreated energies. The world's vision of God is therefore according to the energies and not the essence. Consequently this **distinction** between essence and energies is **indispensable** and **fundamental** for understanding what is meant by one's vision of God from an Orthodox perspective. Culminating with **St Gregory Palamas** (13th century), the Eastern Patristic tradition crystallized its answer to the possibility of 'seeing' God by introducing a **distinction-in-unity** within the Godhead between the **invisible** and **ineffable essence of God** and His **visible uncreated energies** which flow out from God, manifesting and communicating His presence to the world. According to Palamas, God is not seen in His essence but is beheld in His energies:

"God is **not revealed in His essence**, for no one has ever seen or described God's nature; but **He is revealed in the grace, power and energy** which is common to the Father, Son and Spirit. Distinctive to each of the three is the person of each, and whatever belongs to the person. Shared in common by all three is not only the transcendent essence – which is altogether nameless, unmanifested and imparticipable since

it is beyond all names, manifestation and participation – but also the divine grace, power, energy, radiance, kingdom and incorruption whereby God enters through grace into communion and union with the holy angels and the saints."⁵

From this we can see, that the Eastern Orthodox tradition affirms God's incommunicability and invisibility yet at the same time maintains the real possibility of 'seeing God' as He is through His energies.

The reason that one is truly granted a vision of God through the manifestation of His energies is that they too are divine and uncreated, like God. Furthermore the energies are **inseparable** and **indivisible** from the essence⁶ and usually appear in the form of light. **St Symeon the New Theologian** (11th century) often spoke of his visions of God as **light**. One such example is the following citation which is full of paradox:

"It is not an apparition without substance... but **appears in a light** which is personal [*hypostatikon*] and substantial [*ousiode*]. [It is] in a shape without a shape, and in a form without a form [*morphe amorphotos*] that is seen invisibly and comprehended incomprehensibly."⁷

The antinomic character of the above passage reveals the **unconfused unity** and **indivisible distinction** of the **uncreated energies** which are said to be 'around' the essence of God, **inhering** in God's essence and **eternally flowing out** from the essence "as from an everlasting spring."⁸ It was this subtle yet all-important distinction, which has allowed the Orthodox Church to affirm the mystical visions of saints without denying the essential ineffability and invisibility of God. Consequently it becomes clear that the acceptance of this distinction is an affirmation of a real vision of God by human persons.

An example of the essence-energy distinction as depicted in Moses' vision

It is within this hermeneutical essence-energy principle that the Patristic writers interpreted the biblical story of **Moses' vision** on Mount Sinai. Indeed the passage relating to Moses' vision as it is recorded in the book of **Exodus** affirms clearly the belief of the Eastern Orthodox tradition that God reveals Himself (as He did to Moses) by manifesting His uncreated energies but not His essence. And yet in continuing our interpretation of Moses' vision, it can also be stated, in a certain sense that God's energies also reveal the existence of God's consubstantial Being, since, as the biblical excerpt below shows, Moses knows that the essence of God exists (Moses is aware of the existence of God's face even though he is unable to see it yet He *does*

6. Gregory Palamas, *Triads*, II.iii,15.

7. *Ethical Discourses* X.

8. *Synodical Tome of 1351*, 26.

5. *Synodical Tome of 1351*.

† ABBA ΔΩΡΟΘΕΟΥ *ΕΡΓΑ ΑΣΚΗΤΙΚΑ*

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΑΓΗ*

Ἔχουμε καί τό πολυσταύρι. Τό πολυσταύρι φοριέται σταυρωτά πάνω στους ὤμους μας. Αὐτό σημαίνει ὅτι βαστάμε τό σύμβολο τοῦ σταυροῦ στους ὤμους μας, καθώς λέει: «Σήκωσε τό σταυρό σου καί ἀκολούθησέ-με» (Ματθ. 16, 24). Τί ἄλλο δέ σημαίνει ὁ σταυρός παρά τέλεια νέκρωση πού κατορθώνεται μέσα μας μέ τήν πίστη μας στό Χριστό; Γιατί ἡ πίστη, ὅπως λέει πάλι τό Γερωντικό, περιορίζει ὅλα τά ἐμπόδια καί μᾶς ἐλευθερώνει τό δρόμο γιά τήν ἄσκηση, πού μᾶς ὀδηγεῖ σ' αὐτή τήν ἀπόλυτη νέκρωση. Δηλαδή, νά νεκρώσει κανεῖς τόν ἑαυτό του ἀπ' ὅλα τά κοσμικά πράγματα καί τίς ὑποθέσεις. Κί ἄν ἄφησε γονεῖς, ν' ἀγωνιστεῖ καί ἐναντίον τῆς ἐπιθυμίας τῆς σχέσεως μ' αὐτούς, παρόμοια καί μέ τά χρήματα καί τά κτήματα. Καί γιά κάθε πρᾶγμα πού ἀρνήθηκε κανεῖς, πρέπει ν' ἀρνηθεῖ καί τήν ἐπιθυμία του, ὅπως ἀκριβῶς ἔχουμε ἤδη πειῖ.

*Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

behold it to be totally incommunicable – like a **dazzling darkness**) and therefore distinguishes it from God's energies:

Moses said, "Show me your glory, I pray." And he said, "I will make all my goodness pass before you, and will proclaim before you the name, 'The LORD'; and I will be gracious to whom I will be gracious, and will show mercy on whom I will show mercy. But," he said, "**you cannot see my face**; for no one shall see me and live." And the LORD continued, "See, there is a place by me where you shall stand on the rock; and while my glory passes by I will put you in a cleft of the rock, **and I will cover you with my hand until I have passed by**; then I will take away my hand, and **you shall see my back**; but my face shall not be seen." (Ex. 33:18-23).

In this case, according to the Fathers the 'face' of God, which Moses could not see, referred to the incomprehensible 'essence' of God. It is precisely because of the very fact that God is seen, that human persons are led to conclude that God is '**entirely Other**' (*das ganz Andere*)⁹– that is, uncreated, eternal, totally free – in relation to the created world. **God is therefore invisible not because He is unknown, but precisely because He has revealed Himself to the world.** This implies, to see God, is a vision of the profound incom-

9. This term was used by Rudolf Otto, *The Idea of the Holy: An Inquiry into the Non-Relational Factor in the Idea of the Divine and its Relation to the Rational*, trans. J.W. Harvey, Oxford: Oxford University Press, 1976.

† ABBA DOROTHEOS *Practical Teaching on the Christian Life.*

On Renunciation*

17. We also wear the scapula. It is worn in the form of a cross on our shoulders. This means that we carry the symbol of the cross on our shoulders, as it says "Take up your cross and follow Me" (Matt 16:24). But what is the cross if not the total mortification that is realised in ourselves through faith in Christ? Faith, as it says in the *Sayings of the Fathers*, reduces obstacles and frees the way for our spiritual work, which leads to that total mortification. That is to say, to mortify oneself from all worldly things and if he has renounced his parents to fight against the desire to contact them. The same with money or possessions and everything else one has renounced. He must also, as we have already said, renounce the desire for them. This is perfect renunciation.

* † Abba Dorotheos. *Practical Teaching on the Christian Life.* Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

prehensibility of the divine nature – a vision of what God is *not*, and not what God *is*, in His essence – that is, a vision of the 'otherness' of God. Yet the '**back**' of God, which Moses beheld as God's glory passed by him was the **uncreated energies** of God.

Thus from the above interpretation it could be said that the terms 'vision' and 'invisibility' of God, despite the tendency to see them in antinomious terms, must be seen as correlative in the same way that we say that God is 'being' and 'non-being'. Far from introducing a division in God, the distinction between the essence and energies of God is, for the Eastern Orthodox tradition an inevitable postulate allowing for a real encounter or vision of God without confusing the world with the ineffable essence of the Godhead. The energies of God are therefore the **manifestation** and **activity** of the divine essence *ad extra* (that is, to the world) coming forth from the Father, through the Son and in the Holy Spirit. The uncreated energies are not only shared by all three persons of the Holy Trinity but the three persons **always act together** in their common action towards the world. Therefore it is precisely the uncreated energies of God which make it possible for human persons to 'see' or behold God. Language about the energies of God expresses God's **presence**, **activity** and **visibility** in the created world. It is the energies which define precisely the manner in which the three persons of the Holy Trinity are seen outside of their essence. The next part of this article will reflect on the **personal** vision of God.

Καί αὐτή εἶναι ἡ τέλεια ἀποταγή.

Φοράμε καί τό κουκούλι. Αὐτό εἶναι σύμβολο τῆς ταπεινώσεως. Γιατί τά μικρά βρέφη φοράνε κουκούλα. Ὁ μέγας ἀνθρώπος δέν φοράει, βέβαια κουκούλι. Ἐμεῖς λοιπόν, γι' αὐτό τό φοράμε, γιά νά γίνουμε νήπια στήν κακία, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος: «Μή γινώσαστε παιδιά στό μυαλό, ἀλλά στήν κακία» (Α' Κορ. 14, 20). Τί σημαίνει νά γίνουμε νήπια στήν κακία; Τό νήπιο πού δέν ἔχει κακία, ἂν τό ἐξευτελίσουν, δέν θυμώνει καί ἂν τό τιμήσουν δέν κενοδοξεῖ. Ἐάν κανεῖς τοῦ πάρει ὅ,τι ἔχει δέν στεναχωριέται. Γιατί εἶναι ἄκακο. Δέν ἐπιδιώκει τήν ἱκανοποίηση τοῦ πάθους του, δέν θέλει νά προσεταιριστεῖ δόξα πού δέν τοῦ ἀνήκει.

Τό κουκούλι εἶναι ἀκόμα σημάδι τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, γιατί ὅπως ἀκριβῶς τό κουκούλι σκεπάζει καί προστατεύει τό κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, ἔτσι καί ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ σκεπάζει τό νοῦ μας, ὅπως λέει στό Γεροντικό: «Τό κουκούλι εἶναι σύμβολο τῆς Χάριτος τοῦ Σωτήρα μας Θεοῦ πού μάς σκεπάζει τό ἡγεμονικό καί περιθάλλει τήν παιδική ἀκακία, πού μάς χαρίζει ὁ Χριστός, καί τήν προστατεύει ἀπό ἐκείνους πού τήν κτυποῦν καί ἐπιχειροῦν νά τήν πληγώσουν».

Νά λοιπόν πού ἔχουμε ζώνη στή μέση μας, πού φανεράνει τή νέκρωση τῆς ἄλογης ἐπιθυμίας, καί πολυσταύρι στούς ὤμους, πού φανεράνει τό σταυρό. Ἐχουμε καί τό κουκούλι, πού φανεράνει τήν ἀκακία καί τήν «ἐν Χριστῷ» νηπιότητα. Ἄς ζήσουμε λοιπόν σύμφωνα μέ τό σχῆμα μας, ὅπως εἶπαν οἱ Πατέρες, γιά νά μήν φοράμε ἀταίριαστο μέ τή ζωή μας σχῆμα, ἀλλά ὅπως ἀκριβῶς ἀφήσαμε τά μεγάλα, ἔτσι ἄς ἀφήσουμε καί τά μικρά. Ἀφήσαμε τόν κόσμο, ἄς ἀφήσουμε καί τίς ἐπιθυμίες του. Γιατί οἱ ἐπιθυμίες μάς ξαναδένουν, ὅπως εἶπα, μέ τόν κόσμο, χωρίς νά τό καταλάβουμε, χρησιμοποιώντας, σάν ὄργανά τους, μερικά μικρά, τιποτένια καί ἀνάξια λόγου πράγματα.

Ἐάν λοιπόν θέλουμε ν' ἀπαλλαγούμε τέλεια καί νά ἐλευθερωθοῦμε, ἄς μάθουμε νά κόβουμε τά θελήματά μας, καί ἔτσι προκόβοντας λίγο-λίγο, μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, θά φτάσουμε στήν «ἀπροσπάθεια». Γιατί τίποτα δέν ὠφελεῖ τόσο τοῦς ἀνθρώπους, ὅπως τό νά κόψουν τό θέλημά τους. Πραγματικά, προσδεύει κανεῖς ἀπ' αὐτό τό πρᾶγμα σχεδόν περισσότερο ἀπ' ὅσο μέ ὅποιαδήποτε ἄλλη ἀρετή. Καί ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀνθρώπος πού περπατάει στό δρόμο καί βρῖσκει ἕνα μονοπάτι καί τό ἀκολουθεῖ, μ' ἐκεῖνο τό μονοπάτι κερδίζει πολύ μεγάλο μέρος ἀπό τό δρόμο, τό ἴδιο συμβαίνει καί μ' αὐτόν πού ἀκολουθεῖ τό δρόμο τῆς «ἐκκοπῆς τοῦ θελήματος». Γιατί μέ τό νά κόβει κανεῖς τό θέλημά του, ἀποκτᾷ τήν «ἀπροσπάθεια» καί ἀπό τήν «ἀπροσπάθεια» ἔρχεται, μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, σέ τέλεια «ἀπάθεια». Μπορεῖ δέ σέ μικρό χρονικό διάστημα νά κόψει κανεῖς δέκα θελήματα, καί σᾶς λέω πῶς: Κάνει ἕνα μικρό περίπατο καί βλέπει κάτι, καί τοῦ λέει ὁ λογισμός: «Κοίταξε ἐκεῖ», καί λέει στό λογισμό: «Ὅχι δέν κοιτάζω καθόλου», καί κόβει τό θέλημά του καί δέν προσέχει. Πάλι συναντᾷ μερικούς πού κουβεντιάζουν, καί τοῦ λέει ὁ λογισμός: «Πές καί σὺ αὐτό», καί κόβει τό θέλημά του καί δέν τό λέει. Πάλι τοῦ λέει ὁ λογισμός: «Πήγαινε καί ρώτησε τό μάγειρα τί μαγειρεῖ», καί δέν πάει, ἀλλά κόβει τό θέλημά του.

18. We wear also the cowl. This is the symbol of humility. Innocent infants wear cowls or bonnets but adults do not. Thus, we wear it for that reason, to be infants in malice, as the Apostle says, "Do not be children in understanding; but be babes in malice" (1 Cor 14:20). What does "be babes in malice" mean? An infant is free from evil. If it is dishonoured it does not become angry and if it is honoured, it does not become proud. If somebody takes its things, it is not troubled. It is innocent of evil. It does not want to satisfy its passion and neither does it strive after glory.

Again, the cowl is a symbol of God's grace, because, as the cowl covers the child's head and keeps it warm, so, God's grace covers our nous, as the *Sayings of the Fathers* state: "The cowl is a symbol of the grace of God our Saviour which covers our governing faculty and protects our infancy in Christ, against those who try to attack and wound it".

19. Therefore, we have the belt around our waist, which is the mortification of irrational desire, and the scapular on our shoulders which is the cross. We also have the cowl, which is a sign of innocence and infancy in Christ. Let us then live according to our monastic habit, as the Fathers, so as not to wear unbecoming attire. As we have abandoned the great things, let us also leave the small ones behind. We have renounced the world; let us also renounce its desires. Since these desires, as I said, use small, insignificant things as their instruments to bind us to the world, without us realising it.

20. Thus, if we want to be totally released and freed from our passions we have to learn to cut off our will and so, with God's help, we gradually progress until we reach freedom from desire. For, nothing does men so much good as to cut out their own will. Indeed, Man progresses from that more than by exercising any other virtue. And, as it is with a person following a road, who gains time by taking a shorter route when he finds it, so it is with the person that follows the road of cutting out his will. Since, with the cutting out of one's own will, one reaches freedom from desires and having attained this, he comes close to God in perfect dispassion. In a short time, one can remove ten desires, and I shall tell you how: Suppose that somebody has gone for a short walk, sees something and his thoughts tell him, to look at it. However, he answers his thoughts, saying, "I am not going to look at it". Thus, he cuts out his own will and does not pay attention to it. Again, one person finds some people talking, and his thoughts say to him: "Join in the discussion by saying this". However, he does not follow his own will and he remains outside the discussion: In another case, his thoughts tell him, "Go and ask the cook what he is making". However, he does not go and thus he defeats his own will. He sees something and his thoughts tell him, "Ask who has brought this". He cuts out his will and does not ask and thus cutting

Βλέπει κάτι και τοῦ λέει ὁ λογισμός: «Ῥώτησε ποιός τό ἔφερε», καί κόβει τό θέλημά του καί δέν ρωτάει. Καί ἔτσι κόβοντας συχνά-πυκνά τό θέλημά του, συνηθίζει νά τό κόβει καί ἀρχίζοντας ἀπό τά μικρά φτάνει νά κόβει μέ ἀνεση καί χαρά καί τά μεγάλα. Ἔτσι καταλήγει νά μήν ἔχει καθόλου θέλημα, ἀλλά ὅ,τιδήποτε συμβεῖ τόν ἀναπαύει, σάν νά γίνεται μέ τό θέλημά του. Καί χωρίς νά τό θέλει ὁ ἴδιος νά κάνει τό θέλημά του βρίσκεται πάντοτε νά τό κάνει. Γιατί γιά ὅποιον δέν ἔχει δικό του θέλημα, καθετί πού γίνεται εἶναι καί δικό του. Καί μ αὐτόν τόν τρόπο φτάνει, ὅπως εἶπαμε, νά μήν ἔχει «προσπάθεια» καί ἀπό τήν «ἀπροσπάθεια» ἔρχεται στήν «ἀπάθεια».

Βλέπετε πόσο προκόβουμε μέ τό νά κόβουμε λίγο-λίγο τό θέλημά μας; Ποιός ἦταν ὁ μακάριος ἐκεῖνος Δοσίθεος, τί ζωή ζοῦσε πρίν, μέ τί τρυφή, μέ τί ἀγνοια! Ἄνθρωπος πού ποτέ δέν ἄκουσε λόγο Θεοῦ, καί ὁμως ἀκούσατε σέ τί «μέτρα», καί σέ πόσο λίγο χρόνο ἔφτασε, μέ τό νά εἶναι πιστός στήν ὑπακοή καί νά κόβει τό θέλημά του. Πῶς ἀκόμα τόν δόξασε ὁ Θεός καί δέν ἄφησε νά λησμονηθεῖ ἡ τόσο μεγάλη ἀρετή του, ἀλλά τήν ἀποκάλυψε στόν ἅγιο Γέροντα, καί αὐτός τόν εἶδε μαζί μ' ὄλους ἐκεῖνους τούς ἁγίους ν' ἀπολαμβάνει τήν ἴδια μ' αὐτούς μακαριότητα.

Σᾶς ἀναφέρω καί κάτι ἄλλο γιά τό ὁποῖο εἶμαι μάρτυρας, γιά νά μάθετε ὅτι καί ἀπό θάνατο ἀκόμα σώζει τόν ἄνθρωπο ἡ ὑπακοή καί τό νά μήν ἔχει δικό του θέλημα. Ὄταν κάποτε βρισκόμουν στό μοναστήρι τοῦ ἀββᾶ Σερίδου, ἦρθε ἕνας μαθητής κάποιου μεγάλου Γέροντα, ἀπό τά μέρη τοῦ Ἀσκάλωνα, γιά κάποια ὑπόθεση τοῦ Γέροντά του. Εἶχε ὁμως ἐντολή ἀπό τόν Γέροντα νά γυρίσει τό βράδυ στό κελλί του. Ἀλλά μέχρι νά φύγει χάλασε πολύ ὁ καιρός, καί ἀρχισαν βροχές καί βροντές καί πλημμύρισε ὁ γειτονικός χειμάρρος. Ἐκεῖνος ὁμως ἤθελε νά φύγει, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Γέροντα. Ἐμεῖς τόν παρακαλοῦσαμε νά μείνει, γιατί πιστεύαμε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νά σωθεῖ ἀπό τό ποτάμι. Ἀλλά δέν μπορούσαμε νά τόν πείσουμε νά μείνει. Στό τέλος λοιπόν εἶπαμε. Ἄς πᾶμε μαζί του μέχρι τό ποτάμι. Γιατί, ἂν τό δεῖ, μόνος του θά γυρίσει πίσω. Πήγαμε λοιπόν μαζί του καί μόλις φτάσαμε στό ποτάμι, βγάζει τά ρούχα του καί τά δένει στό κεφάλι του καί ζώνεται τό «μαφόριο» καί πέφτει στό ποτάμι, σ' ὄλο ἐκεῖνο τό φοβερό ρεῦμα. Ἐμεῖς στεκόμαστε γεμάτοι ἔκπληξη καί φόβο μήπως πνιγεῖ. Ἐκεῖνος ὁμως κολυμποῦσε καί ξαφνικά βρίσκεται στήν ἀντίπερα ὄχθη καί φοράει τά ρούχα του καί μᾶς βάζει ἀπό κει μετάνοια καί παίρνει εὐχή καί φεύγει τρέχοντας. Ἐμεῖς παραμείναμε γεμάτοι θαυμασμό καί ἔκπληξη γιά τή δύναμη τῆς ἀρετῆς, γιατί ἐνώ ἔμεῖς γεμάτοι φόβο τόν κυττάζαμε, ἐκεῖνος πέρασε χωρίς νά διατρέξει κανένα κίνδυνο χάρη στήν ὑπακοή του.

Παρόμοια καί ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός πού τόν ἔστειλε ὁ Γέροντάς του γιά διάφορες ἀπαραίτητες ἐργασίες στόν «ἀποκρισάριό» του στήν πόλη, ὅταν κατάλαβε ὅτι ἡ κόρη τοῦ «ἀποκρισάριου» ἤθελε νά τόν παρασύρει στήν ἀμαρτία, λέγοντας μόνον: «Θεέ μου, μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντά μου, γλύτωσέ με», ἀμέσως βρέθηκε στό δρόμο πού ὀδηγοῦσε στή σκήτη, γυρίζοντας στό Γέροντά του.

(συνεχίζεται)

and re-cutting, he becomes accustomed to it and from little things, he progresses greater ones which he can cut in comfort. Then, he arrives at the point where he has no will. Thus, whatever happens to him he accepts peacefully as if it had been by his own will. In spite of the fact that he does not want to follow his own will, he is in fact following it. This is because for anyone who has no will of his own, everything happening to him is his own will. Thus, he is found, as said, without attachments, and from this lack of attachment, as said, he arrives at dispassion.

21. You see what progress we achieve by gradually cutting out our own will? We all know the example of that blessed man, Dositheos. We are aware of what kind of life he had been living, in luxury and comfort, without any knowledge of the word of God. Yet, in spite of that you know to what great spiritual levels he was brought when he exercised obedience and cut off his own will for a little while. Also, we all know how God has glorified him and has not allowed his virtue to be forgotten, but revealed it to his spiritual father who saw him among all the saints enjoying the blissful life.

22. I will tell you something else that happened before me, that you might learn how obedience and cutting of one's own will delivers a person even from death. When I was in the monastery of Abba Seridos, a disciple of a certain great elder came from the area of Ascalon on some business of the abba. He had been ordered by his elder to return to his cell by evening. Meanwhile, the weather deteriorated, it rained and thundered and the torrent-stream nearby overflowed. Despite this, he wanted to leave in accordance with his elder's word. We begged him to stay with us, believing that it was impossible to be saved from the river. He could not be persuaded to stay. Finally, we said, "Let's go as far as the river with him. When he sees it, he will turn back by himself." So we went with him. When we reached the river, he took of his clothes and bound them around his head. He put his scapular on and went into the river in all that terrible current. We stood in surprise, trembling that he might drown. However, he kept swimming and suddenly reached the other side. Then he got dressed, bowed to us from there, we bowed back and he left running. We stood there in admiration, surprised at the power of virtue, because we had faced the situation with fear, while he himself went without any danger because of his obedience.

23. Likewise, another brother was sent by the abba to his emissary in town, to carry out some business. When he saw that the emissary's daughter was luring him into a shameful union, he suddenly found himself on the way to their skete, returning to his spiritual father simply by saying, "Save me O God, by the prayers of my spiritual father".

(to be continued)

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

**Κίνησης του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού**

Κατά τόν μήνα Σεπτέμβριον ὁ Σεβασμιώτατος:

– Ἐδέχθη τόν ἐκ Μελβούρνης ἐλθόντα Βοηθόν Ἐπίσκοπον Θεοφιλέστατον Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ καί εἶχε μετ' αὐτοῦ ὑπηρεσιακή συνεργασία (1-9-04).

– Ἐδέχθη τόν ἐν Darwin ἱερατεύοντα Ἱερομόναχο π. Ἰωήλ Ξανθόν ὁ ὁποῖος καί ἐνημέρωσε καταλλήλως διά τόν χώρον τῆς εὐθύνης του.

– Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν διδασκόντων ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου Dr Ken Perry καί ἐξέθηκε εἰς αὐτόν, παρουσία καί τοῦ Γραμματέως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Ἀναστασίου Καλογεράκη, τὰς ἀπόψεις τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς πρός τήν εὐγενή φιλοδοξίαν τοῦ κ. Perry νά ὀργανώσωμεν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου Macquarie καί τῆς Ἑθνικῆς Πινακοθήκης, μεγάλων ἀξιώσεων ἔκθεσιν Βυζαντινῶν εἰκόνων (2-9-04).

– Ἐδέχθη τόν κ. Bruce Stevens μετὰ τοῦ Βοηθοῦ του καί ἔδωκε μαγνητοσκοπημένην συνέντευξιν διά τόν διαπρεπή ὁμογενή Καθηγητή καί ἐρευνητή τῆς Ἀνοσολογίας εἰς τό Πανεπιστήμιον ΝΝΟ κ. Ἀρ. Κριλή, τόν ὁποῖον τό ἐν λόγῳ Πανεπιστήμιον προτίθεται νά βραβεύσει ἐντός ὀλίγου μετὰ τινων ἄλλων πρωτοπόρων εἰς ἄλλους τομεῖς δράσεως εἰς εἰδικήν τελετήν.

– Ἐδωκε ἀπό τηλεφώνου συνέντευξιν εἰς τήν κα Ἄντζελα Πύρδα (Ἑλληνόφωνο ραδιοφωνικό πρόγραμμα SBS) διά τήν ἐν Βορείῳ Ὄσσειᾳ Ρωσίας ἀπάνθρωπον τρομοκρατικὴν ἐνέργειαν καί σφαγὴν ἑκατοντάδων μαθητῶν καί τοῦ ἥρωος διδασκάλου των Ὁμογενεῶς Γιάννη Κανίδη, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη νά ἐγκαταλείψει τούς μαθητὰς του (3-9-04).

– Ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot, ἐνημερώσας τούς πιστούς ὡς πρός τὰς ἐπιβαλλομένας ἀλλαγὰς μετὰ τήν οἰκιοθελή συνταξιοδότησιν τοῦ π. Νικ. Μαρκέτου τοποθετουμένου εἰς διαδοχὴν αὐτοῦ τοῦ π. Ἀγαθαγγέλου Μαστέα (5-9-04).

– Ἐδέχθη τόν ἀναρρωνύοντα Rev Dr Gabriel Popescu τῆς ἐν Σύνδνῳ Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Georgetta καί ἠχρήθη ταχεῖαν ἐπίλυσιν τῶν ἀντιμετωπιζόμενων ἐν τῇ Ἐνορίᾳ του δυσχερειῶν λόγῳ τῆς ἀσθενείας του, πρόθυμος ὅπως πάντα διά πάσαν συμπαραστάσιν (6-9-04).

– Ἐδέχθη τόν Πρωτοπ. π. Στυλιανόν Σκούτα πρό τῆς ἀναχωρήσεώς του μετὰ τῆς ἀντιπροσωπείας 140 μελῶν τῆς Millennium Choir τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ὅπου θά ἐλάμβαναν μέρος εἰς τήν Τελετὴ Ἐνάρξεως τῶν Παραολυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 2004.

– Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ καί τόν Ἀρχιδ. π. Σωφρόνιο, μετέβη εἰς Ἱ. Μονὴν Παναγίας Καμαριανῆς ὅπου ἐχοροστάτησε εἰς τόν Μ. Ἑσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου καί ἐκήρυξε καταλλήλως. Περί τό τέλος τῆς Ἀκολουθίας ἐχειροθέτησε εἰς Πνευματικόν τόν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Πρεσβ. Χρ. Δημολιάνη, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Εὐσταθίου, ἀνέγνωσε δέ ρασσευχήν εἰς τόν Στέργιον Μπολῶνη μετονομάσας τοῦτον εἰς Σάββαν, ὑπηρετοῦντα εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Παρασκευῆς St Albans.

Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετὰ τῶν μνημονευθέντων, τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου Πρωτοπ. π. Ἐλ. Τάτση καί τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ εἰς κοινόν ἑόρτιον δεῖπνον (7-09-04).

– Συνελλειτουργήσῃ εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ναόν

μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δέρβης καί λοιπῶν Κληρικῶν, ἐν τέλει δέ ἐκήρυξε πρός τό πλῆθος τῶν προσκυνητῶν καί παρουσίασε τόν εἰδικῶς προσκεκλημένον πρῶην Πρόεδρο τῆς Uniting Church καί διαπρεπή Θεολόγον Rev. D' Arcy Wood μετὰ τοῦ ὁποῖου καί τῶν λοιπῶν ἐπισήμων παρεκάθησεν εἰς ἑόρτιον γεῦμα. Πρό τῆς ἀναχωρήσεως ἡ ὁμάς τῶν ἐπισήμων ἐξεναγήθη ἀπὸ τόν π. Ἐλ. Τάτση καί τούς συνεργάτας του εἰς τό ἀνεγειρόμενον Πνευματικόν Κέντρον. Τό βράδυ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐδέχθη τόν νέο Πρόεδρο τῆς ΣΕΚΑ κων Προκοπίου, ἐν συνεχείᾳ δέ, παρόντων τοῦ Θεοφιλέστατου καί τοῦ Προέδρου Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων κ. Κων. Κόντη, ἐπραγματοποίησε δίωρον Σύναξιν μετὰ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Μελβούρνης καί Βικτωρίας ἀναφερθεῖς ἐκτενῶς εἰς πλῆθος σοβαρῶν θεμάτων κοινῶς ἐνδιαφέροντος καί ἀμοιβαίας εὐθύνης. Μετὰ τήν ἐν λόγῳ Σύναξιν ἐδέχθη ἰδιαίτερος τόν Οἰκονόμον π. Ἡλία Κεντρῶτη (8-9-04).

– Ἐίχε ἐκτενή συνεργασία μετὰ τοῦ Θεοφ. Δέρβης καί τοῦ κ. Κόντη ὡς πρός τίς ὀλοκληρούμενες ἐργασίες στὰ διάφορα ἐν Μελβούρνη ἰδρύματά μας. Ἐδέχθη ἐπίσης τόν ἐκ Πέρθης π. Γεώργιο Λίτα μετὰ τῆς Πρεσβυτέρας αὐτοῦ καί εἶχε μετ' αὐτῶν ἐκτενή συνομιλίαν ἐπὶ τῶν ἀπασχολούντων τήν Ἐνορία Ἁγ. Νεκταρίου Πέρθης θεμάτων (9-9-04).

– Ἐδέχθη τόν ἐν Σύνδνῳ Ἐπιχειρηματία κ. Βασ. Ζαχαρίου, ἀνεψιόν τοῦ Καθηγητοῦ Ἑμμ. Κριαρά, ὁ ὁποῖος προσέφερε σειρά πολυτίμων βιβλίων συγγενῶν του, μεταξύ τῶν ὁποῖων παλαιότεραν ἔκδοσιν τοῦ πολυτόμου λεξικοῦ «Ἐλευθεροδάκη», τῆς Ἱστορίας τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου, κ.ἄ. Ἐπίσης ἐδέχθη τήν Πρόεδρο τῆς Νεολαίας Ἁγ. Αἰκατερίνης ἡ ὁποία κατέθεσε εὐλαβῆς αἴτημα. Ἐν συνεχείᾳ δέ ἐδέχθη τόν ἀφιχθέντα ἀπὸ τὰς διακοπὰς του π. Νικ. Μαρκέτο καί συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ λεπτομερείας τοῦ τρόπου τῆς περαιτέρω ἐλογημένης διακονίας του ὑπὸ τόν διάδοχον αὐτοῦ νέον Ἱερ. Προϊστάμενον π. Ἀγαθ. Μαστέα (10-9-04).

– Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχidiaκόνου Σωφρονίου, παρεκάθησε εἰς εὐρυτέραν οἰκογενειακὴν τράπεζαν τοῦ κ. Νικ. Βασιλείου, ἐκ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κυπριακῆς Λέσχης (11-9-04).

– Ἐλλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Στυλιανοῦ, ἐτέλεσε δέ Τρισάγιον ὑπὲρ τῶν τραγικῶν θυμάτων τοῦ καταπεσόντος εἰς Σιθωνίαν ἐλικοπτέρου Σινοῦκ, μεταξύ τῶν ὁποῖων ἦτο ὁ μακαριστὸς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κυρὸς Πέτρος ὁ Ζ' μετὰ πλειάδος Κληρικῶν καί λαϊκῶν συνοδῶν του, ἐν οἷς καί ὁ ἐξ Ἀδελαΐδος καταγόμενος Ἱεραπόστολος Ἐπίσκοπος Μαδαγασκάρης Νεκτάριος.

– Παρεκάθησε εἰς πρῶχειρον κοινόν γεῦμα (12-9-04).

– Ἐδέχθη τούς ἐκ Θεσσαλονίκης παλαιούς φίλους του Καθηγητὴν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Γ. Κεχαγιόγλου μετὰ τῆς συζύγου του Ἀριστέας Παρίση, οἱ ὁποῖοι, προσκεκλημένοι τοῦ Πανεπιστημίου La Trobe Μελβούρνης, ἔδωσαν διалέξεις ὄχι μόνον ἐν Μελβούρνη ἀλλὰ καί εἰς τὰ Πανεπιστήμια τοῦ Σύνδνῳ, Ἀδελαΐδος καί Βρισβάνης. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ κ. Κεχαγιόγλου, παρακληθεὶς ἀπὸ τόν Σεβασμιώτατο, εὐχαρίστως ἀνέλαβε νά ὠμιλήσῃ – ὅπως εἶχε πράξει καί πρό δεκαετίας – τόσον εἰς τούς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς ὅσο καί διά τήν Ὁμογένειαν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Ἁγ. Σπυριδῶνος Kingsford.

– Τό ἴδιο ἀπόγευμα, μεταβάς εἰς Wollongong, ἐχοροστάτησε κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τόν φερώνυμον Ναόν, ἐκήρυξε καταλλήλως καί παρεκάθησε εἰς τό κοινόν νηστήσιμον δεῖπνον (13-9-04).

– Παρηκολούθησε, μετὰ τήν Θ. Λειτουργίαν, τήν Διάλεξιν

του κ. Κεχαγιόγλου προς τους φοιτητές της Θεολογικής Σχολής με θέμα τό γνωστό ποίημα του Φιλέλληνοσ Ίρλανδοῦ Yeats «Sailing to Byzantium», καθώσ καί ἀνάλυση ποιημάτων του προσφάτωσ θανόντωσ Κυπρίου ποιητοῦ Θεοδοσίου Νικολάου με παραλληλισμοὺσ ἄλλων ποιημάτων του αὐτοῦ πνευματικοῦ κλίματοσ. Τήν ἐν λόγω διάλεξη παρηκολούθησε καί ἡ εἰδικώσ προσκληθεῖσα Dr Vivien Keely. Τό βράδυ τήσ αὐτήσ ἡμέρασ, μετὰ σύντομον χαιρετισμόν του Προέδρου τήσ Ἐνορίας-Κοινότητοσ Ἄγ. Σπυριδωνοσ, ἐπρολόγισεν ὁ Σεβασμιώτατοσ τόν Καθηγητήν κ. Κεχαγιόγλου εἰσ τήν διάλεξίν του με θέμα «Παλαμάσ καί Καβάφοσ». Ἐπηκολούθησε ἐνδιαφέρουσα συζήτηση καί βουτήματα με νηστήσιμα γλυκίσματα. Στήν ἐν λόγω διάλεξη παρέστη καί ὁ ἐν Σύνδνεῦ Γενικόσ Πρόξενοσ κ. Ἰωάννησ Ραπτάκησ, καθώσ καί Φιλολογοὶ ἀπεσπασμένοι εἰσ τά ὁμογενειακά Σχολεία (14-9-04).

–Ἐδέχθη τόν Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο Κουησολάνδησ Οἶκον. π. Δημ. Τσάκα συνοδευόμενον ἀπό τόν κ. Ἰω. Πανάρετον, νέον Πρόεδρον τήσ Ἐπιτροπῆσ ἀνεγέρσεωσ Ναϊδρίου Παναγίασ Μυρτιδιωτίσσησ τήσ Κουησολάνδησ.

–Ἐχοροστάτησε κατὰ τόν Μ. Ἐσπερινό ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ Ἄγ. Σοφίασ καί ἐκήρυξε καταλλήλωσ, παρεκάθησε δέ ἐν συνεχείᾳ εἰσ τό κοινό Δεῖπνο (16-9-04).

–Ἐκκλησιασθεῖσ ἀπό του ἱεροῦ Βήματοσ του Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἐτέλεσε ἐπίσημον Μνημόσουν τῶν θυμάτων του ἔλικοπτεροῦ Σινοῦκ με πρώτον τόν ἀείμνηστον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείασ κυρόν Πέτρον Ζ', τοὺσ συνοδεύοντασ αὐτόν Ἱεράρχασ καί λοιποὺσ Κληρικοὺσ καί λαϊκοὺσ, ὠμίλησε δέ καταλλήλωσ πρὸσ τό πολυπληθέσ καί τεθλιμμένον ἐκκλησίασμα. Εἰσ τό ἐν λόγω πάνδημον Μνημόσουν παρέστη ἐπίσημοσ ἐκπρόσωποσ του Κόππου Πατριάρχου Σενόντα, ὁ π. Σενόντα. Ἐν συνεχείᾳ, εἰσ τήν αἴθουσαν τήσ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆσ παρετέθησαν ὑπό τήσ Κεντρικήσ Φιλοπτώχου τά ἀρμόζοντα τῇ περιστάσει (19-9-04).

–Ἐδέχθη εἰσ τόν Ἱ. Καθεδρικό Ναό περὶ τά 75 παιδιὰ, ἀγόρια καί κορίτσια, τήσ τελευταίασ τάξεωσ του Δημοτικοῦ ἀπό τό Ἡμερήσιο Κολλέγιό μας τήσ Ἄγ. Εὐφημίασ ὑπό τόν κ. Μιλτ. Γιάγκου καί τοὺσ Ἐκπαιδευτικοὺσ Θ. Ψωμά, Βασ. Ἀδραχτά, Δήμ. Λαδικοῦ καί Ἐλισάβετ Ξανθοῦδάκη Ὁ Σεβασμιώτατοσ ὠμίλησε πρὸσ τά παιδιὰ διά τήν ἱστορία του λαμπροῦ κτίσματοσ, διά τὰσ κυριωτέρασ λειτουργίασ του Καθεδρικοῦ καί ἐν συνεχείᾳ ἀπήνητησε εἰσ ἐρωτήσεισ των. Ἐπηκολούθησε ξενάγησισ εἰσ τὰ Κεντρικά Γραφεῖα, τήν Θεολογική Σχολή, τήν Βιβλιοθήκη καί τοὺσ λοιποὺσ διοικητικοὺσ χώρουσ, ἐν τέλει δέ παρετέθη πρῶινό εἰσ τά παιδιὰ καί διενεμήθησαν εἰκονοῦλεσ τήσ Παναγίασ εἰσ ἕνα ἕκαστον (21-9-04).

–Ἐδέχθη τόν π. Ἄντ. Παπαδοκοκολάκη μετὰ τήσ Πρεσβυτέρασ του Ἀγλαίασ καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν προσωπικόν θέμα. Εἶχε εἰδική συνάντηση μετὰ του ἐκ τῶν Προέδρων του Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Εὐστ. Παλάσση, του Γραμματέωσ τήσ Θεολογικήσ Σχολήσ κ. Ἄνασ. Καλογεράκη καί του Ἰδ. Γραμματέωσ του κ. Δημ. Κυπριώτη, σχετικώσ με τήν ἐνδεχομένην εὐρυτέραν προέκταση τῶν Ἀκαδημαϊκῶν δραστηριοτήτων τήσ Σχολήσ, πρᾶγμα πού θα συζητηθεῖ ἐκτενέστερα κατὰ τήν ἐπίσημο συνεδρίαση του Καθηγητικοῦ Σώματοσ (22-9-04).

–Συνοδευόμενοσ ἀπό τόν Ἀρχιδιάκονο Σωφρόνιο, ἐτέλεσε τήν καθιερωμένη Δοξολογία διά τό Κολλέγιον του Ἄγ. Σπυριδωνοσ, ἰδιαίτέρωσ διά τοὺσ 75 τελειοδιδάκτουσ, ὠμίλησε καταλλήλωσ καί προσέφερε εἰσ ἕνα ἕκαστον τήν Καινήν Διαθήκην. Τό ἔσπερασ ἔχοροστάτησε κατὰ τόν Μ. Ἐσπερινό εἰσ τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀναστάσεωσ του Κυρίου Κογαθαῖ ἐπὶ τῇ μνήμη του ἐν Μυρτιδίοισ θαύματοσ τήσ Θεοτόκου, ὠμίλησε καταλλήλωσ καί παρεκάθησε μετὰ

του πυκνοῦ ἐκκλησίαματοσ εἰσ τό κοινό ἐόρτιον Δεῖπνον τήσ Φιλοπτώχου (23-9-04).

–Συνοδευόμενοσ ὑπό Νομικοῦ Συμβούλου του ἐπεσκέφθη τόν Καρδινάλιο George Pell πρὸσ πληρεστέραν ἐνημέρωσιν αὐτοῦ ἐπὶ σοβαροτάτου ἐκκλησιαστικοῦ θέματοσ τό ὅποῖον ἔχει δημιουργήσει ὁ ἐκ Μεμβούρνησ Οὐνίτησ Διάκονοσ Rev Lawrence Cross (24-9-04).

–Παρεκάθησε μετὰ πολλῶν ἄλλων φίλων, εἰσ τράπεζαν τήν ὅποῖαν παρέθηκε ἐν τῇ οἰκίᾳ των πρὸσ τιμήν του τό ζεῦγοσ Παν. καί Ἐλ. Κουμπή (26-9-04).

–Ἐδεξιώθη εἰσ τήν αἴθουσα Τελετῶν τήσ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆσ μετὰ του Διοικητικοῦ Συμβουλίου του Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίασ, τοὺσ ἐθελοντάσ εἰσ τὰσ διαφόρουσ ὑπηρεσίασ του Κέντρου, καί προσέφερε Διπλώματα Εὐαρεσκειάσ. Εἰσ τήν σχετικήν ὁμίλιαν του, κατὰ τό μέγιστον μέρος ἀγγλιστί, διά τό πλῆθοσ τῶν μή Ὁμογενῶν ἐθελοντῶν, ἐξέφρασε τήν εὐγνωμοσύνη ὄλων μας δι ὅσα ἐπιτελεῖ ἀόκνωσ τό Κέντρο Προνοίασ ὑπό τήν διεύθυνση του κ. Στυλ. Μαγδαλοπούλου μετὰ τῶν συνεργατῶν του καί τήν συνεχή στήριξιν ἐκ μέρουσ του Προεδρευόντωσ του Διοικ. Συμβουλίου κ. Ἄγγ. Χατσατοῦρη. Σύντομο χαιρετισμό ἀπήντησε καί ὁ ἐν Σύνδνεῦ Γενικόσ Πρόξενοσ κ. Ἰω. Ραπτάκησ, αἱ δέ κυρίαί τήσ Φιλοπτώχου εἶχον ἐτοιμάσει, ὅπωσ πάντοτε, πλοῦσια ἐδέσματα (27-9-04).

–Ἐδέχθη τόν Πρωτοπ. π. Στ. Σκούτα ἐπανακάμψαντα ἀπό τήν εἰσ τοὺσ Παραολυμπιακοὺσ Ἀγῶνασ ἀποστολήν καί παρουσίαν τήσ Χορωδίασ Millennium Choir τήσ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆσ, ὁ ὅποιοσ καί ἐνημέρωσε σχετικώσ (28-9-04).

–Ἐδέχθη εἰσ ἀποχαιρετιστήριον ἐπίσκεψη τήν ἐπανακάμπτουσα εἰσ Ἑλλάδα κ. Μαρ. Ἀγαθαγγελίδου, Συντονίστρια Ἐκπαιδευσεωσ εἰσ τό Ἑλληνικό Γενικό Προξενεῖο (29-9-04).

–Προήδρευσε συνεδρίασεωσ εἰσ τὰ Κεντρικά Γραφεῖα ὁμάδοσ εἰδικῶν συνεργατῶν καί ὑποστηρικτῶν του νεοπαγοῦσ ἰδρύματοσ μας Sports Hall of Fame πρὸσ συντονισμόν τῶν ἐνεργειῶν διά τήν περαιτέρω ἀνάπτυξιν του σχετικοῦ προγράμματοσ. Παρέστησαν ὁ Πρωτοπ. π. Στ. Σκούτασ, ὁ κ. Μιχ. Διαμαντήσ, ὁ κ. Γρ. Γαβριηλίδησ, ὁ κ. Παν. Ἀντωνόπουλοσ καί ὁ Βουλευτήσ κ. Tony Stewart, του κ. Ἰω. Χατζηστεργίου, Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνησ κολληθέντωσ ἀλλά διαβεβαιώσαντωσ ἀπό τηλεφώνου ὅτι θά εἶναι εἰσ τήν ἀπόλυτον διάθεσιν τήσ Ἐπιτροπῆσ καί ἐπὶ του θέματοσ τουτο (30-9-04).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησισ του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δέρβησ κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατὰ τόν μήνα Σεπτέμβριον, ὁ Θεοφιλέστατοσ:

–Μετέβη εἰσ Σύνδνεῦ καί συνεργάσθη μετὰ του Σεβασμιώτατου Ἀρχιεπισκόπου μας ἐπὶ θέματοσ ἀφορώντωσ τήν Ἱεράν ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπήν (1-9-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰσ τόν Ἱ. Ναόν του Ἁγίου Νεκταρίου Fawknep (5-9-04).

–Τό ἀπόγευμα ὑπεδέχθη εἰσ τό ἀεροδρόμιο τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπισκοπόν μας κ.κ. Στυλιανόν προερχόμενον ἐκ Σύνδνεῦ.

–Παρέστη συμπροσευχόμενοσ εἰσ τό Ἱερόν Βῆμα κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἐσπερινόν τήσ Παναγίασ Καμαριανῆσ, ὅπου ἔχοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατοσ (7-9-04).

–Συνελειτούργησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τήν πανηγυρικήν Θείαν Λειτουργίαν εἰσ τήν Ἱ. Μονήν Παναγίασ Καμαριανῆσ καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετὰ τῶν ἐπισήμων εἰσ γεῦμα εἰσ τό οἶκημα ὀπισθεν του ἱεροῦ Ναοῦ.

–Παρέστη εἰσ συνεδρίασιν του ἱεροῦ Κλήρου καί τῶν

έκπροσώπων όλων των Ένοριών-Κοινοτήτων της Μελβούρνης εις τήν αΐθουσαν τής Έρας Αρχιεπισκοπής κατά τήν όποίαν ώμίλησεν ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος μας διά θέματα άφορώντα τήν ζωήν και δράσιν τής Έκκλησίας μας (8-9-04).

–Συνηργάσθη μετά του Σεβασμιωτάτου και έν συνεχεία προέπεμψεν αυτόν εις τό άεροδρόμιον έπιστρέφοντα εις Σύδνεϋ (10-9-04).

–Έδέχθη τόν αΐδισ. π. Κων. Ράλλη μετά τής πρεσβυτέρας αυτού έκ τής Μητροπόλεως Μεσσηνίας, τούς όποιους συνόδευε ό υΐός αυτών π. Διονύσιος Ράλλης, έκ των κληρικών ήμών έν Μελβούρνη (10-9-04).

–Παρέστη εις τήν έτησιαν χοροεσπερίδα τής ένορίας του Άγιου Νεκταρίου Fawcner, ή όποία έδόθη εις τό Ένοριακόν Κέντρον αυτής (11-9-04).

–Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τήν Έεράν Μονήν τής Παναγίας Καμαριανής, έν συνεχεία δέ παρεκάθησεν εις τράπεζαν εις τό οΐκημα όπισθεν του Ναού.

–Παρέστη εις τό δείπνον τής Κεντρικής Φιλοπτώχου εις τό χώλλ τής Ένορίας του Άγιου Δημητρίου Ascot Vale, ευλόγησε τήν τράπεζα και ώμίλησε καταλήλλως (12-9-04).

–Συνοδευόμενος υπό του κ. Κων. Κόντη, έπεσκέφθη τήν καν. Έλένη Κουτρούλη, διευθύντριαν του Δημοτικού Σχολείου του Άγιου Ίωάννου, εις τόν οΐκον αυτής και τής ηΐχηθη ταχείαν άνάρρωσιν, ύστερα από τήν δοκιμασία τής υγείας της και διεβίβασε προς αυτήν τās ευχάς του Σεβασμιωτάτου και όλων των μαθητών και μαθητριών του Κολλεγίου μας.

–Έπιστρέψας εις τήν Αρχιεπισκοπή μετά του κ. Κ. Κόντη, συνεργάσθησεν επί άρκετών θεμάτων άφορώντων τό Κολλέγιον του Άγιου Ίωάννου και τήν Βασιλειάδα.

–Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Έσπερινόν εις τόν Ί. Ναόν του Τιμίου Σταυρού Box Hill και έν συνεχεία παρεκάθησεν εις κοινόν δείπνον (13-9-04).

–Έλειτούργησε και έκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν του Τιμίου Σταυρού Box Hill, έτέλεσε τήν Ύψωσίιν του Τιμίου Σταυρού και έμοίρασε τά άνθη εις τούς πιστούς.

Έπακολούθησε γεϋμα λιτόν και νηστήσιμον εις τήν αΐθουσα παραπλεύρωσ του Ί. Ναού (14-9-04).

–Συνοδευόμενος υπό του Πανος. Αρχιμ. π. Ίακώβου Τσιγκούνη, παρέστη και ευλόγησε τό γεϋμα των Συλλόγων των Ήλικιωμένων διά τήν έναρξιν του μηνός, που είναι άφιερωμένος εις αυτούς, εις τήν αΐθουσαν του Άξιον Έστί. Όμίλησε καταλήλλως, διεβίβασε τās ευχάς του Σεβασμιωτάτου και ηΐχηθη καλήν έπιτυχίαν εις τās έκδηλώσεις των. Έν συνεχεία μέ τόν π. Ίακώβο, μετέβη εις τήν Ι. Μονήν Παναγίας Γοργοπηκού και συνητήθη μετά τής Καθηγουμένης Καλλισθένης και συνεζήτησε μετ΄ αυτής, παρουσία τής αδελφής Νικοδήμης, θέματα άφορώντα τήν Έεράν Μονήν ιδιαιτέρως δέ τήν άνέργειαν του Καθολικού αυτής (15-9-04).

–Έδέχθη τόν αΐδισ. π. Χρήστον Παπαγεωργίου μετά των κυριών τής Φιλοπτώχου Άδελφότητος του Ί. Ναού του Άγιου Έλευθερίου, διά θέματα άφορώντα τήν έν λόγω Άδελφότητα.

–Μετέβη εις τόν άνεγειρόμενον Ί. Ναόν Άγιου Νικολάου Yarraville, παρηκολούθησε τās έργασίας έν αυτώ και τήν μεσημβρία παρεκάθησεν εις γεϋμα του Συλλόγου των Ήλικιωμένων τής Ένορίας αυτής (16-9-04).

–Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τόν Ί. Ναόν του Άγιου Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης East Bentleigh.

–Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Έσπερινόν εις τόν Ί. Ναόν του Άγιου Εϋσταθίου. Μετά τόν Έσπερινόν, εις τήν αΐθουσαν τής Έερας Αρχιεπισκοπής, ή Φιλόπτωχος του Ναού παρέθεσε δείπνον (19-9-04).

–Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν του Άγιου Εϋσταθίου. Τήν μεσημβρία παρεκάθησε εις γεϋμα τής Φιλοπτώχου εις τήν αΐθουσα τής Αρχιεπισκοπής (20-9-04).

–Συνοδευόμενος υπό του κ. Κων. Κόντη, μετέβη εις τήν Έεράν Μονή Παναγίας Γοργοπηκού εις Geelong, όπου παρουσία τής Καθηγουμένης Καλλισθένης και τής αδελφής Νικοδήμης, έδέχθη τόν ύπουργόν Transport and Major Projects and Manager Government Business κ. Peter Batchelor και συνεζήτησαν μετ΄ αυτού θέματα σχετιζόμενα μέ τήν κατασκευήν

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

Preparing Priests and Teachers for the Future of our Community

St Andrew's Theological College offers a program at undergraduate level (Bachelor of Theology, four year full-time) together with study opportunities at post-graduate level (Masters of Theology). The College is a member institute of the Sydney College of Divinity and its program is recognised by the Higher Education Board.

The program is simultaneously of an academic, spiritual and practical nature for its future priests, theologians and lay workers.

The program offers subjects in: **a) Humanities b) Biblical Studies c) Church History d) Liturgical Theology and Practice e) Theology.** Thereby imparting to students a thorough knowledge, skills and phronema in Orthodox theology and spirituality for ministry in an Australian context.

For further information write to the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College, 242 Cleveland St., Redfern 2016.

Ph.: (02) 9319 6145, Fax.: (02) 9319 4281 – Website: www.sagotc.orthodox.nsw.edu.au

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Η Θεολογική Σχολή του Άποστόλου Άνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδών, και τό πτυχίο (Bachelor of Theology) είναι αναγνωρισμένο από τό Αυστραλιανό Ύπουργείο Παιδείας ως ισότιμο μέ των λοιπών Πανεπιστημιακών Σχολών. Έπίσης ή Θεολογική μας Σχολή αναγνωρίζεται ως ισότιμη μέ τίς Θεολογικές Σχολές των Πανεπιστημίων τής Έλλάδος.

Applications close 30th October, 2004

του νέου Freeway που πρόκειται να διέλθω πλησίον της Ίερας Μονής (23-9-04).

–Συνοδευόμενος υπό του π. Ιακώβου Τσιγκούνη μετέβη εις την κομόπολιν του Wangaratta και έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν εκεί πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν της Παναγίας Μυρτιδιωτίσης, παρουσία πολλών πιστών τώσον από την περιοχήν, όσον και από την πόλιν της Μελβούρνης. Μετά του Θεοφιλεστάτου έλειτούργησαν αρκετοί ιερείς εκ της πόλεως της Μελβούρνης. Μετά την Θείαν Λειτουργίαν, έπακολούθησεν Έλληνικό πανηγύρι εις τόν αυλόγυρον του Ίερού Ναού (24-9-04).

–Έλειτούργησε και εκήρυξε εις τόν Ί. Ναόν της Παναγίας Σουμελά και έν συνεχεία παρεκάθησεν εις γεύμα της Φιλοπτώχου εις τόν νεόκτιστον χώλλ της Ένορίας.

–Έδέχθη εις τά Γραφεία τόν Ιατρόν Θεοδόσιον Πηγκλήν μετά της συζύγου και τών υιών αυτών εκ Σύδνεϋ (26-9-04).

–Παρηκολούθησε την όμιλίαν του κ. Θεοδώρου Θεοδώρου εις την Νεολαίαν μέ θέμα: «Raising Children within the Orthodox Church» (27-9-04).

–Έδέχθη τόν κ. Sergei Suetin από την Ρωσόφωνον ένορίαν της Άγίας Σκέπης διά οικογενειακών του θέμα (29-9-04).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνησις του Θεοφιλεστάτου Ίπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατά τόν μήνα Σεπτέμβριον ό Θεοφιλέστατος:

–Έπί τη ένάρξει του νέου εκκλησιαστικού έτους, έχοροστάτησε και εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίου Παντελεήμονος Glenelg (1-9-04).

–Προσκληθείς υπό του Προέδρου της Έπιτροπής Πολυπολιτιστικών Θεμάτων και Υποθέσεων Έθνικότητων, Έντιμ. κ. Ίωάν. Κισσόγλου, Άρχοντος Εκδίκου του Οίκουμηνικού Θρόνου, παρέστη εις εκδήλωσιν της Έπιτροπής διά τόν έορτασμόν της έπιτυχίας τών Όλυμπιακών Άγώνων της Άθήνας (2-9-04).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίου Παντελεήμονος Glenelg, και έτέλεσεν έπιμνημόσυνον δέησιν διά τά θύματα τών τουρκικών θηριωδιών έν Κωνσταντινουπόλει κατά τά Σεπτεμβριανά 1955, όμιλήσας έπικαίρως (5-9-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως του Ένοριακού Συμβουλίου και της Φιλοπτώχου Άδελφότητος της Ένορίας Άγίου Παντελεήμονος Glenelg (6-9-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως της Κεντρικής Φιλοπτώχου Άδελφότητος (7-9-04).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν, κατά την έορτήν του Γενεσίου της Θεοτόκου, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης Athelstone (8-9-04).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Γεννήσεως του Χριστού Port Adelaide και, κατόπιν εύλόγησε τράπεζαν παρατεθεισαν υπέρ της Θεολογικής Σχολής του Άποστόλου Άνδρέου, όμιλήσας καταλλήλως και μεταφέρων τάς εύχάς και εύλογίας του Σεβασμιωτάτου (11-9-04).

–Έχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τόν Έσπερινόν της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού και έτέλεσε την Άκολουθίαν τών Χαιρετισμών του Τιμίου Σταυρού, εις τόν Ίερόν Ναόν Προφήτου Ήλιου Norwood (13-9-04).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν, κατά την έορτήν της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ήμέραν τών όνομαστηρίων του Ίερατικώς Προϊσταμένου Αίδεσ. π. Σταύρου Ψαρρομάτη, εις τόν Ίερόν Ναόν Προφήτου Ήλιου Norwood.

–Προήδρευσε εκτάκτου συνεδριάσεως της Έπιτροπής Έξωτερικής Ίεραποστολής, εις ήν άνεκοίνωσεν τό θλιβρόν γεγονός του θανάτου του άειμνήστου Θεοφιλεστάτου

Ίπισκόπου Μαδαγασκάρης κυρού Νεκταρίου και συνεζητήθη ή άντιμετώπισις πιθανών προβλημάτων, σχετικών μέ την βοήθειαν προς την Ίεραποστολήν Μαδαγασκάρης, μέχρι της εκλογής νέου Ίπισκόπου Μαδαγασκάρης (14-9-04).

–Έδέχθη εις έπίσκεψιν τόν υποψήφιον του Έργατικού κόμματος διά την κοινοπολιτειακήν έδραν Hindmarsh, Άξίότ. κ. Ευστάθιον Γεωργανάν.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως της Διακοινοτικής Έπιτροπής (15-9-04).

–Έπεσκέφθη εις την οικίαν των τό ζεύγος Στέργιου και Παναγιώτας Κελλή, πενθούντας γονείς του άειμνήστου Θεοφιλεστάτου Ίπισκόπου Μαδαγασκάρης κυρού Νεκταρίου, και έτέλεσε Τρισάγιον υπέρ άναπαύσεως της ψυχής αυτου, μεταφέρων εις αυτούς τάς θερμάς και έγκαρδίους συλληπητηρίους εύχάς και τάς εύλογίας του Σεβασμιωτάτου.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου της Ένορίας-Κοινότητος Γεννήσεως του Χριστού Port Adelaide (16-9-04).

–Συμπαραστατούμενος από όλον τόν Ίερόν Κλήρον της Άδελαΐδος, παρουσία πλήθους πενθούντων Χριστιανών, έτέλεσε Συλλειτουργον και Μνημόσυνον διά τά θύματα της τραγωδίας της πτώσεως του έλικοπτέρου πλησίον του Άγίου Όρους, μέ έπικεφαλής τόν άειμνηστον Πατριάρχην Άλεξανδρείας Πέτρον Ζ', και ιδιαίτέρως διά τό προσφιλέστατον τέκνον της Άδελαΐδος, άειμνηστον Θεοφιλέστατον Μαδαγασκάρης Νεκτάριον, εις την Ίεράν Μονήν Άγίου Νεκταρίου Croydon Park, όπου ό άειμνηστος επί δεκατίαν και πλέον διήκνησεν ως Ήγούμενος αυτής.

–Παρέστη εις εκδήλωσιν του Έλληνικού Σχολείου της Ένορίας Άγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης Athelstone και συνεχάρη τούς μαθητάς και μαθητριάς, τό Διδακτικόν Προσωπικόν και την Σχολικήν Έπιτροπήν, μεταφέρων τάς εύχάς και εύλογίας του Σεβασμιωτάτου (18-9-04).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίου Παντελεήμονος Glenelg (19-9-04).

–Παρεκάθησεν εις έπίσημον δείπνον, διοργανωθέν υπό του Συνδέσμου χριστιανών Βουλευτών και της Έπιτροπής Άρχηγών τών Έκκλησιών Ν. Αυστραλίας, εις τούς χώρους του Πολιτειακού Κοινοβουλίου (22-9-04).

–Έχοροστάτησε και εκήρυξεν, κατά την έορτήν της Συλληψεως του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστου, εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίου Παντελεήμονος Glenelg (23-9-04).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίου Άνδρέου Noarlunga (26-9-04).

–Παρεκάθησεν εις δείπνον, ευγενώς παρατεθέν έν τη οικία του Έντιμ. κ. Ίωάννου Κισσόγλου, Άρχοντος Εκδίκου της Μεγάλης του Χριστού Έκκλησίας και Προέδρου της Έπιτροπής Πολυπολιτιστικών Υποθέσεων και Έθνικότητων Ν. Αυστραλίας (27-9-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως της Βασιλειάδος Ν. Αυστραλίας (29-9-04).

Παρηκολούθησε συνεδρίασιν της Κεντρικής Νεολαίας (30-9-04).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Έπίσημο όργανο της Ίερας Άρχιεπισκοπής Αυστραλίας

Έκδίδεται από Συντακτική Έπιτροπή

Υπ. εκδόσεως: Έπίσκοπος Άπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Σελιδοποίηση: Οικονόμος π. Άγγελος Άλιφιεράκης

www.voiceoforthodoxy.com

Έκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511